

תת"ע (חדרה) 8252-05-24 - מורסי אבו מוך נ' מדינת ישראל

תת"ע (חדרה) 8252-05-24 - מורסי אבו מוך נ' מדינת ישראל לשלום חדרה

תת"ע (חדרה) 8252-05-24

מורסי אבו מוך

נגד

מדינת ישראל

שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה

[29.07.2024]

כבוד השופטת עידית פלד

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 9.6.24.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

היה מקום לדחות את הבקשה על הסף בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש (רע"פ 2474/18

יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל (פורסם בבנו, 26.07.2018; רע"פ 1711/20 סני חורי נ' מדינת ישראל (נבו

08.03.2020); ועפ"ת (מחוזי חיפה) 2044-09-23 קורקוס נ' מדינת ישראל, 12.9.23, פסקה 6).

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים

חשש שנגרם לו עיוות דין.

באשר לתנאי הראשון - אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שהמבקש קיבל את ההזמנה לדיון עם ההזמנה

לדין במועד ביצוע העבירה, והוא חתום על אישור המסירה, כפי העולה מהאישור אשר צורף לכתב האישום המצוי

בתיק בית המשפט, כך שקיימת אינדיקציה ברורה לידיעת המבקש אודות הדיון בו נשפט בהיעדרו. העובדה כי הדו"ח

עם ההזמנה לדין נמסר לידי הנהג, מחייבת כי יהיה ער ללוחות הזמנים, וכי יהיה אחראי על הנעשה עם הדו"ח.

אלא שלטענת המבקש, בשל נסיבות אישיות משפחתיות הוא נמצא בדיכאון, אינו מרוכז ושוכח דברים, ונזכר בדיון

לאחר שהדיון עבר.

הטענה בדבר מצבו הנפשי של המבקש נטענה בעלמא וללא כל תימוכין (ללא אסמכתאות כלשהן, ואף ללא תצהיר תומך). יתרה מכך, נפסק, כי שכחה, טעות או בלבול בכל הנוגע למועד הדיון אליו הוזמן נאשם, אין בהם כשלעצמם משום סיבה מוצדקת לאי התייצבות (ראו רע"פ 8862/21 יוסף מסארוה נ' מדינת ישראל (נבו) 29.12.2021); רע"פ 1446/14 אסדי ריאד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.03.2014); רע"פ 1644/12 זיאד מחאגנה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 07.03.2012); עפ"ת (מחוזי חיפה) 26770-11-23 ג'ומעה נ' מדינת ישראל, 27.2.24 פסקה 14; עפ"ת (מחוזי חי') 18315-01-23 מוחמד אגבאריה נ' מדינת ישראל (נבו) 29.03.2023 (פסקה 12). משאלו פני הדברים, לא הוכח כי היתה הצדקה להיעדרו של המבקש מן הדיון שהתקיים בהיעדרו. אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שהמבקש לא הצביע על שיקולים הנתמכים בתשתית ראייתית כלשהי שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין; ועל פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בעלמא בכדי להקים חשש לעיוות דין (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018)). בענייננו, טענת ההגנה היא טענה כללית, לא מפורטת, וכל מה שנאמר בבקשה לביטול שקיימים כשלים שהיה יכול להעלות; וכפי שנפסק "סיסמא זו אין בה כדי לייצר עיוות דין. היה מקום להתכבד ולפרט מהן טענות ההגנה שיש בפיו של המערער." (עפ"ת (מחוזי חיפה) 10343-08-23 סואעד נ' מדינת ישראל, 11.1.24). גם הטענה, כי המבקש לא ידע שיש על הרכב הודעת איסור שימוש, נטענה בעלמא; ואין די בטענה זו בכדי להקים חשש לעיוות דין, שכן העבירה המיוחסת למבקש הינה מסוג אחריות קפידה. יתרה מכך, המבקש מציין בבקשה (בסעיף 6) כי נתפס ברכב משוריינן ובשל כך זומן למשפט. גם העונש שהושת על המבקש (3 חודשי פסילה בפועל וענישה נלווית) הינו סביר, בהתחשב בפסילת המינימום הקבועה בחוק; ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין. אין גם לקבל את הטענה, שפסילה מינהלית שקיבל לא נלקחה בחשבון בעונש (סעיף 12 לבקשה), שכן מדובר בעבירה שאינה מצויה בתוספת הרביעית של פקודת התעבורה, ולא צורפו מסמכים כלשהם המעידים על פסילתו המנהלית של המבקש. המבקש קיבל את יומו בבית המשפט והוא לא ניצל אותו מטעמים התלויים בו. לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009)). עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת. ההחלטה תומצא לצדדים. ניתנה היום, כ"ג תמוז תשפ"ד, 29 יולי 2024, בהעדר הצדדים.